

Калугеритѣ гледаха съ интересъ тоя нетърпеливъ богомалецъ и се чудѣха, защо ли така бърза.

— Отгдето си? — попита дѣдо Климентъ.

— Отъ Самоковъ, правя овчарлъкъ, — отвърна непознатиятъ, следъ като помисли малко.

— А защо идвашъ чакъ тукъ да се изповѣдашъ?

Овчарътъ изгледа калугеритѣ, пакъ помисли и съ тихъ гласъ отвърна:

— Тамъ сж гърци, отче, а пъкъ азъ искамъ при българинъ да се изповѣдамъ.

Тоя отговоръ се хареса на всички. Влѣзоха въ трапезарията. Седнаха около масата и сипаха ядене на госта. Той започна да чупи голѣми залъци хлѣбъ и шумно да сърба. Калугеритѣ отвреме-навреме го поглеждаха изъ подъ вежди и си мислѣха, че тоя човѣкъ или е много лакомъ или пъкъ не е ялъ отъ нѣколко дни.

Когато се навечеряха, дѣдо Климентъ стана, а следъ него тръгна и овчарътъ. Влѣзоха въ малката църква. Калугерътъ намѣтна епитрахила. Човѣкътъ колѣнчи предъ него. Жълтата свѣтлина на кандилата слабо освѣтляваше лицата на двамата. Въ църквата бѣше тихо, сякашъ Исусъ бѣше слѣзълъ отъ олтара да слуша изповѣдта. Но овчарътъ не

наведе смирено глава да се разкайва за грѣховетѣ си. Той бѣше спрѣлъ огнени очи въ калугера, сякашъ искаше да проникне въ душата му и да прочете какво мисли. Дѣдо Климентъ го гледаше съ благъ погледъ. Лицето му бѣше чисто като на светецъ.

— Кажи, чедо, какви грѣхове си направилъ?

— Че азъ не зная, какъ да започна, отче. Питай ме ти!

Дѣдо Климентъ се поспрѣ, отново погледна непознатия и, следъ като помълча, попита:

— Блажилъ ли си въ постни дни?

— Да.

— Вземалъ ли си скоро причастие?

— Преди една година въ Бѣлградъ.

Дѣдо Климентъ се наведе да види по-добре овчаря.

— Въ Бѣлградъ ли каза? Че какво си дирилъ тамъ?